

*Kniha plná sarkasmu,
nepravděpodobných přátelství,
romantiky a intenzivního napětí.*

LYNDAL
CIPSTONEOVÁ

KRUTÉ POŽEHNÁNÍ

JEJÍ DĀR MŮŽE
VŠECHNY SPASIT,
NEBO TAKÉ ZABÍT...

Hlost

EMILY
THIEDEOVÁ

This Vicious Grace

Copyright © 2022 by Emily Thiede

All rights reserved

Published by arrangement with Rights People, London

Cover design by Lydia Blagden

Illustration by Sukutangan

Map illustration by Rhys Davies

Translation © Ivana Svobodová, 2023

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1720-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1721-3 (ePUB)

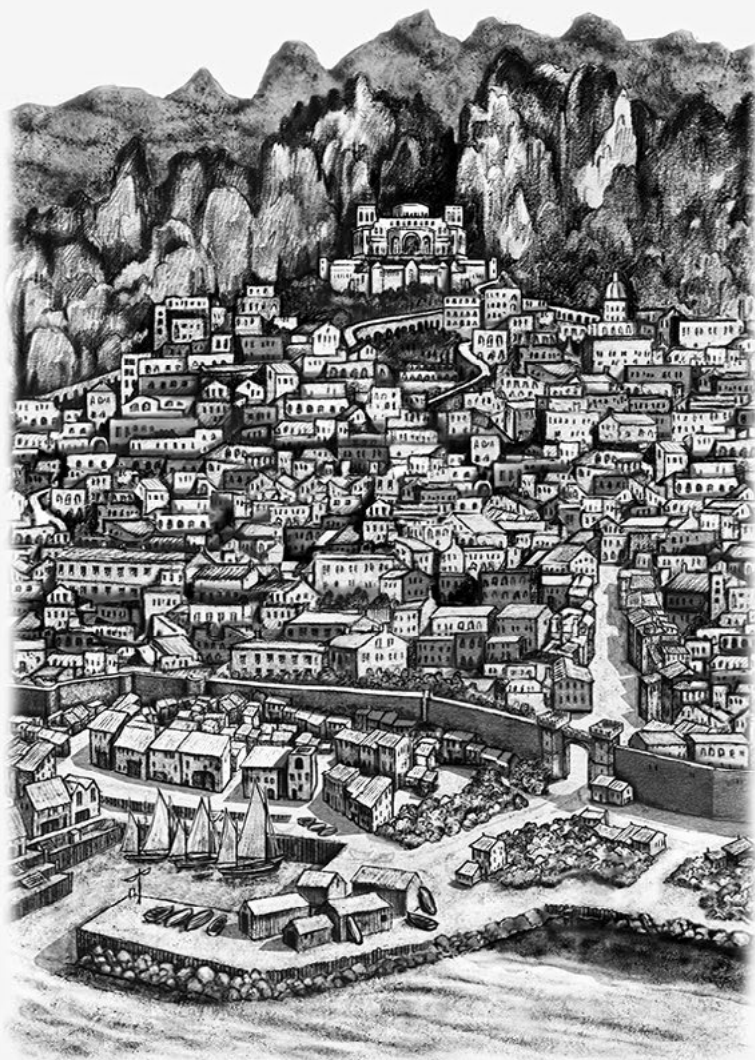
ISBN 978-80-275-1722-0 (MobiPocket)

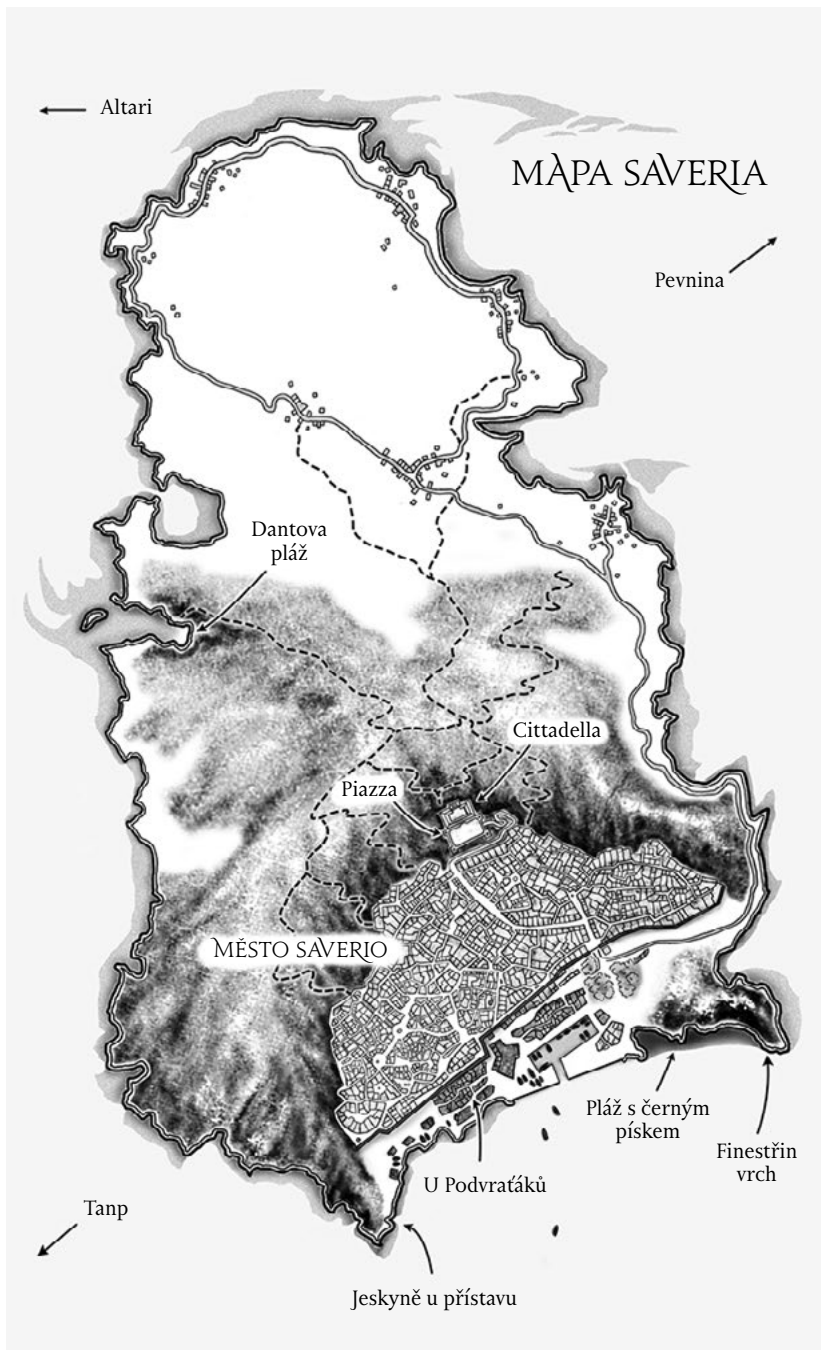
*Holčičkám, kterým „to moc mluví“
a které všechno „moc intenzivně“ prožívají.*

Nikdy se nezměňte.

*A jedné výjimečné dívce, na niž
s láskou vzpomínáme. Chybíš nám.*

MĚSTO SAVERIO

BENEDIZIONI DELLA DEÀ

(l'originale)

Alla fine del principio.

la Dea creò isole santuario per i fedeli,

benedicendoli con tre doni:

Alcuni nacquero con la magia.

Un salvatore, per migliorare.

E quando venne il momento della battaglia,

i guerrieri sarebbero stati forti,

perché Lei diede loro una fonte di guarigione.

DEJNA POŽEHNÁNÍ

(překlad)

Na konci počátku
bohyně stvořila ostrovní útočiště pro věrné,
jimž požehnala třemi dary:
Někteří zrodí se s magií.
Jeden spasitel ji bude posilovat.
A až nastane čas bitvy,
bojovníci budou silní,
neb jim věnovala pramen uzdravení.

*přeloženo v roce 242 d.i.,
neznámý písarř*

◆◆◆ 1 ◆◆◆

*Attraverso la Finestra Divina,
la luce riduce i demoni in cenere.*

Světlo pronikající skrze božské okno
spaluje demony na popel.

Tři svatby.

Tři pohřby.

Lepší člověk by byl zničený, ovšem Alessa klečící před oltářem, na němž spočívala rakev posázená drahokamy, sklopila hlavu, aby nebylo vidět, že jí neukápla jediná slza. Chrám pod Cittadellou páchl zatuchlinou a smrtí. Vzduch byl plný částeček prachu, které se vznášely jako duchové světlušek.

Bude plakat. Později. Vždycky to tak bylo. Ovdovět v osmnácti bylo koneckonců tragické a žádný z jejích partnerů si nezasloužil zemřít. Přesto bylo obtížné potřetí ronit slzy.

Hugo, její třetí Fonte a zároveň nebožtík ležící před ní, trval na tom, že za to může nervozita, když se mu v jejích prstech třásla ruka. Měla být prozíravější. Což také byla. Jenže bohové si ji vybrali a ona si vybrala jeho. A tak i když věděla, že by pro něj její dotyk mohl být tím posledním, natáhla k němu ruku podruhé.

Alessa Paladinová, vznešená zbraň bohů.

Její nejnovější svatební šaty skončily v truhlici. Vyměnila je za smuteční šat a boty ke kolenům a vlasy zakryla černou mantilou. A samozřejmě navlékla rukavice. Pokaždé ty rukavice. Vlhký chlad jí přesto

pronikal až do kostí. Dokonce ani na prosluněném ostrově nedokázalo slunce zahřát to, čeho se nikdy nedotklo.

Alessa spojila ruce jakoby v modlitbě a vyvolala mezi dlaněmi miniaturní větrný vír. Chabý ozvuk Hugova daru vydržel pouhou chvilku, přesto mu ho nabídl zpět. Prázdné místo, jež po té špetce magie zbylo, působilo jako pokání.

Kolena ji bolela, nevstala však, dokud poslední opozdilci neusedli na svá místa. Nebylo to snadné. Každá minuta strávená truchlením byla minutou, kdy nevybírala dalšího Fonteho, a přitom neměla času nazbyt. Stejně jako Fonteové, napadlo ji.

Na jedné straně uličky ji sledovaly neproniknutelné pohledy dvanácti členů Consiglia. Neustále ji pozorovali. Neustále čekali. Zpočátku až bude dost stará pro výběr partnera. A pak – až si najde dalšího. A potom dalšího. Už brzy povolají její další oběť.

Partnera. Jejího dalšího partnera.

Tentokrát to nesmí pokazit. Když to bude nutné, Consiglio nechá jejího dalšího vyvoleného přivléct do Cittadelly s mečem pod krkem, jenže ona chtěla někoho, kdo bude tu roli *ochotný* podstoupit.

Alessa se cestou ke své lavici zastavila a pozdravila pukrletem Renatu Ortizovou, předchozí Finestru, jejíž moc pohasla před pěti lety v den, kdy Alessa dozrála. Renata s chladnou odtažitostí přikývla, zatímco její Fonte Tomohiro Miyamoto věnoval Alesse soucitný úsměv. Tvořili dobrý pár. Přímo skvělý. Přesně takový, jakým by Finestra a Fonte měli být.

Když se uchopili za ruce, Alessa jako by zaslechla povědomý svůdný hlas závisti. Hrozilo, že se jím nechá strhnout.

Dala by cokoli, aby mohla někoho držet za ruku. Nebo obejmout. Pro objetí by byla ochotná zabítet.

Doslova.

Usedla a přitiskla si pěst na ústa, aby se její prudký nádech nezměnil v zachichotání, nebo ještě hůř – ve vzlyk. Nepoddajná černá látka jí svírala hrud', když se pokoušela zklidnit dech. Kdyby jen tušila, jak často bude smuteční šaty potřebovat, požádala by o nové už po prvním pohřbu.

Adrick vklouzl na lavici vedle ní, popotáhl za klopou obleku a ze všech sil se snažil vypadat smutně. „Ani slza pro starého dobrého Huga, sestřičko?“ broukl a sotva přitom pohnul rty. „Měl jsem štěstí, že se vedle tebe našlo volné místo.“

„To je vedle mě vždycky.“ Alessa přitiskla ruce v rukavicích k sobě v marném pokusu zahřát prsty.

Renata na ni přes uličku vrhla varovný pohled.

Přece nemůže za to, že Adrick neuznává pravidla. Snad by ji byl dokonce ochotný obejmout, jenomže ona by ho o to nikdy nepožádala. Finestra se až do Divoranda neměla dotýkat nikoho kromě svého vybraného Fonteho. Navíc bylo příliš nebezpečné pokoušet osud. Při představě, že by na oltáři leželo její dvojče, se jí zvedl žaludek.

Měl by si sednout někam jinam. Od Finestry se očekávalo, že utne veškeré vazby s předchozím životem. Stála nade všemi a stranou všech. Vždycky. Ani o něm neměla *přemýšlet* jako o svém dvojčeti a rozhodně by s ním neměla hovořit.

„Už sis vybrala dalšího?“ znakoval Adrick, když členové sboru za šelestu rouch obsadili svá místa. V jistém smyslu. Jejich nonno byl hluchý. Díky tomu plynule ovládali znakový jazyk, ale „šeptané“ poloznaky, které Adrick vytvářel rukama na klíně, byly jeho napodobeninou, kterou dokázala rozluštit pouze ona. Papa by se styděl. Jenomže papa tu nebyl. Beztak už ani nebyl její papa.

„Ještě se rozhoduju,“ sdělila mu stejným způsobem.

„Radši sebou hod,“ pobídl ji a přešel do chraplavého šepotu. „Minulý měsíc jich ze Saveria uprchl tucet.“

Žaludek jí zaplavila hrůza. Už ztratila přehled, kolik vhodných Fonteů zůstávalo na ostrově, ale nemohla si dovolit odstrašit další. Odolala pokušení otočit se, aby zjistila, kdo zůstal.

Bohové všem Fonteům při narození požehnali obrannou magií ohně, vody, země, elektřiny a tak dále, a Fonteové se tudíž těšili úctě a značné vážnosti. Ostrované je považovali za vzácný zdroj moci, ať už byli vybráni do služby, nebo ne. Každý z nich pobíral štědré roční stipendium, nevztahovala se na ně vojenská služba a byli chráněni před možnou újmou.

Což se ovšem změnilo.

„To je jenom dobře,“ sykla Alessa. Hněv byl bezpečnější pocit než panika a ona věděla, že její povinností je nesesypat se před očima druhých. „Ten, kdo opustí svůj lid, není hoden, aby se stal mým Fontem.“

Fonteho magické nadání bylo bez Finestry, která vstřebávala a znásobovala jeho moc, poměrně slabé, ale alespoň měli užitečné schopnosti. Na rozdíl od jejích, jež byly bez partnera, z něhož by čerpaly sílu, v podstatě bezcenné.

Proto nemohla nic namítat proti Adrickově odpovědi: „Lepší nehodný Fonte než vůbec žádný.“

Troufla si na něj krátce upřít popuzený pohled. Její bratr se jí s výjimkou očí – v dobrých dnech zelených, většinou však oříškových – vůbec nepodobal. Vysoký a vytáhlý Adrick se snědou kůží a zlatými kudrnami procházel životem s nenuceným šarmem, zatímco ona po matce zdělila tmavé zvlněné kadeře a hebkou pleť, jež se snadno spálila, a roky pravidel a izolace v ní zadusily veškerou nenucenost a šarm.

„Mohl bys mě trochu povzbudit,“ zašeptala.

Zdálo se, že Adrick tu možnost zvažuje. „Někdo se tomu musí smát.“

„To není legrační.“

„Samozřejmě že není.“ Hlas se mu maličko zachvěl. „Ale kdybych o tom přemýšlel moc vážně, už bych nikdy nevylezl z postele.“ Alessa polkla. Když zemřel její první Fonte Emer, Adrick stál hodiny před zdmi Cittadelly a nejlepší imitací pirátského hlasu hulákal košilaté námořnické popěvky, dokud se její vzlyky nezměnily v rozesmáté škytání. Adrick nikdy nebyl vážný, ať byly věci sebevíc svízelné, a po letech, kdy si přála, aby její situaci bral vážně, si vlastně nebyla jistá, jestli by unesla, kdyby to skutečně udělal.

Sólista spustil Canto della Dea v obecné řeči. Brzy se k němu přidal další v prastarém jazyce a pak ostatní, až tucet jazyků splynulo v harmonii stejně spletitou jako jejich komunita.

Společně chráníme. Rozdělení podléháme.

Když umlkl poslední tón, vrásčitý padre Calabrese se vyšoural vzhůru po schodech a několikrát si odkašlal, přestože nikdo nemluvil.

„Bohové jsou krutí, avšak milosrdní,“ spustil.

Jemu se to snadno řekne.

„Na počátku stvořila Dea lidstvo, ovšem Crollo trval na tom, že máme příliš mnoho vad, že jsme příliš sobečtí, abychom přežili. Když Crollo seslal oheň, Dea vykouzlila vodu a uhasila jej. Když vyvolal bouři, Dea nám poskytla skrýš. A když se zařekl, že očistí zemi a začne nanovo, Dea se mu postavila, neboť v nás měla důvěru. „Samotný člověk,“ pronesla, „je nit, již lze snadno přetřhnout. Vzájemně spjati jsme však dostatečně silní, abychom přežili.““

Alessa se zavrtěla na tvrdé lavici. Jestliže vstane, mohla by při vši smůle ztratit cit v nohou a skácet se. Dea jí měla v rámci požehnutí v podobě velké smrtící moci ještě laskavě přihodit jistou míru otrlosti vůči nepohodlí.

Jakmile vycítila, že padre Calabrese obrací pozornost k ní, lehce se napřímila.

„A tak Dea s Crollem uzavřeli sázku: Crollo bude moci do světa vyslat své nenasytné poskoky, avšak Dea z moře vyzvedne ostrovy, jež se stanou útočištěm pro její věrné, kteří budou usilovat o harmonický život, prokážou svou cenu a odmítnou Crollův cynismus. A jelikož nás Dea miluje, vyzbrojila své děti dary...“

Zatímco k ní ostatní obraceli kradmé pohledy, Alessa se snažila ze všech sil vypadat dostatečně jako dar.

I když to všechno byla *pravda* a očividně měli vůči Dee dluh, bo-hyně přece jen mohla zvolit jednodušší řešení. Například neproniknutelný štít. Nebo mohla ostrovy učinit neviditelnými. Třeba mohla s Crollem vyjednat *jednu* celoplanetární pohromu, kterou by si na půl století odbyli podobné nesmysly. Jenže to ne. Dea se ve své nekonečné moudrosti rozhodla svým dětem udělit lekci o soudržnosti a partnerství tak, že stvořila spasitele, kteří nedokázali zachraňovat, když na to byli sami.

Bohy seslaný pár existoval jako neustálá připomínka, že sdílená síla představuje cestu ke spasení. Proto Finestra dokázala pouze posilovat magický dar někoho jiného.

Ruku v ruce s operním pěvcem by dokázala srazit na kolena i nejtvrdšího hudebního kritika. Pár minut poté, co se dotkla lukostřelce, dokázala pokaždé zasáhnout střed terče. A v páru s Fontem dokázala porazit vojsko démonů vyslané bohem chaosu.

Tak to aspoň *mělo* fungovat.

Když Alessa poprvé stanula před Consigliem, vrásčítí starci jí vysvětlili její úlohu, jako kdyby byla stejně snadná jako napočítat do tří.

1. Zvol si Fonteho.
2. *Nezabij* ho.
3. Posil jeho kouzelnou moc, abys zachránila všechny a všechno na Saveriu – nebo zemřeš jako první.

Alessa sklouzla pohledem ke třpytící se rakvi.

No, *první* nebude.

Ještě stále se našli lidé, kteří tvrdili, že ta úmrtí jsou dobrým znamením. Jistě, byla to nesmírně smutná záležitost, současně v tom ale bylo něco povzbudivého. Finestra natolik mocná, že nedopatřením zabila svého prvního Fonteho? Při obléhání jim poskytne dobrou ochranu. A smrt toho druhého? No, nehody se stávají. Navíc byla mladá a tyto věci vyžadují čas. S dalším Fontem si jistě bude dávat větší pozor. Jenomže po třech pohřbech už Alessina moc nepůsobila jako příslib vítězství a čas se krátil.

Smuteční obřad skončil slovy: „Per nozze e lutto, si lascia tutto, però chi vive sperando, muore cantando.“ *Na svatbě i pohřbu se s někým loučíme, však kdo žije s nadějí, i ve smrti zpívá.* Bylo to možná to nejsmutnější, co kdy slyšela. Hugo rozhodně neopustil svět s písní na rtech.

Když nosiči s rakví procházeli uličkou, hosté natahovali ruce a krátce se dotýkali lesklého povrchu.

Alessa to neudělala. Ať z Huga zbylo cokoli, duše či duch, uvítal by, aby se od něj držela dál.

Zatímco rakev putovala pod obloukem s kamennými reliéfy bohů, dav zamumlal „Odpočívej po boku hrdinů“ a Hugo byl ten tam.

Hrdina byl poněkud nadnesený výraz. Jediné, co udělal, bylo, že zemřel. Ovšem Alessa neměla právo se proti tomu jakkoli ohrazovat.

Smuteční hosté vstali, pomalými pohyby si uhlazovali kabátce, rovnali sukně a ometali z oblečení neviditelný prach.

Alessa ucukla, když ji Adrick dloubl loktem do žeber. Při tom vzácném momentu tělesného kontaktu se jí rozbušilo srdce.

Aha. Všichni otáleli a jí to nedocházelo.

Ukázala za svými zády Adrickovi obhroublé gesto, potom se zvedla z lavice a zamířila k Deině svatyni v přední části chrámu. Zatímco se bude modlit, všichni budou moct odejít.

Taková svědomitá Finestra. Tak zbožná. Tak poslušná.

Skrytá ve výklenku před zraky zvědavců usedla vedle kamenné Dey na oltář a opřela tvář o její studené mramorové rameno. Hrud' jí bolela. Alessa v ní cítila prázdnotu i touhu po všem, co postrádala.

Po rodině, kterou opustila.

Po přátelích, které nepoznala.

Ani pevnost vyhloubená ve skalním podloží ostrova nebyla určena jí. Až nastane Divorando, ostatní lidé — lidé, kteří měli rodiny a přátele — se tam spolu budou choulit ve tmě a budou děkovat bohům, že nejsou ona.

Když se v chrámové lodi rozhostilo ticho, Alessa v osamění vystoupala po širokých schodech k piazze nad chrámem a měla co dělat, aby v těsném sevření šatů zvládala dýchat. Teplota s každým krokem stoupala a látka zvlhlá potem se jí lepila na kůži. Aspoň že jí Consiglio poté, co ji při posledním plese o letním slunovratu postihl úpal, konečně dovolilo, aby si v soukromí mohla odložit závoj, a nejnovější móda v oblasti sukní — vzadu dlouhých až k zemi, ale s překládaným řasením, jež se ve předu křížilo — ji uchránila před tím, aby v hlavním městě Saveria, Městě tisíce schodů, den co den nepadala na nos.

Vykročila ven, zamrkala ve světle a chystala se zaujmout místo vedle Toma a Renaty. Strážci s rudými tvářemi lemuující široké schodiště k Cittadelle zasalutovali. Uniformy měli naskrz propocené. Shromáždění lidé, kteří na ni čekali, se ztišili a poklonili nebo předvedli pukrlata.

Z Alessiny obvyklé vyhlídky – balkonu ve třetím poschodí Cittadelly – elegantní mladé ženy ze Saveria často připomínaly hejno pávů, jež se hrdě neslo městem v sukních barvy drahokamů. Teď se oděné v černé a šedé houfovaly okolo okrajů piazzy jako špinaví holubi.

Nikdo se nepodíval přímo na ni, jako kdyby byla příliš děsivá, aby na ni mohl člověk ulpět zrakem, a přesto ji tíha jejich pohledů dusila ze všech stran.

Do toho. Skloňte se před požehnanou spasitelkou, která vám neustále zabíjí přátele a příbuzné.

Renata na ni vrhla strohý pohled a Alessa zrudla, jako by ty svatokrádežné myšlenky vyslovila nahlas. Ačkoli byl mezi nimi věkový rozdíl dvou desetiletí, Renata vypadala dost mladě, aby ji se snědou pokožkou, zlatými vlasy a výraznými hnědými očima mohli považovat za Alessinu sestru, jenže pro Renatu byla Alessa pouze povinnost, nikoli člen rodiny či třeba aspoň přítelkyně. V podobných okamžicích to bylo bolestně zřejmé.

V Tomově výrazu byla naopak patrná vřelost. Snažil se ji povzbudit. „Pamatuj si, vystrašení lidé touží po jistotě.“

„Jsi sebevědomá,“ připomněla jí nenápadně Renata. „Máš věci pod kontrolou.“

Alessa vycenila zuby v „sebevědomém“ úsměvu, při němž sebou jeden ze strážců trhl. Raději ten výraz trochu zkrotila.

Upřímně, kdyby měla popsat svou maličkost všemi možnými způsoby, „sebevědomá a má věci pod kontrolou“ by se na seznam nedostalo.

Když ji zde na piazze prvně představili, všichni se k ní nahrnuli s očima jiskřícíma nadějí a s úsměvy plnými příslibů.

Jeden den byla obyčejnou dívkou a vzápětí se z ní stala Deina spasitelka. Milovaná, důležitá a tak oblíbená, že nevěděla, kam se dřív podívat.

Už to však neplatilo. Nyní nikdo nebojoval o to, aby se stal jejím Fontem. Nikdo s ní nechtěl sdílet svůj dar. Ačkoli o skutečné sdílení vlastně ani nešlo. Sdílení by znamenalo, že dostanou něco na oplátku.

Že budou na konci té transakce oba naživu. Takový slib nemohla dát. Vynasnaží se však. Vždycky se snažila.

I v tak neklidném davu dokázala Fonte snadno najít. Halila je nepřehlédnutelná tíživá atmosféra plná chmur. Setkala se s nimi tucetkrát, ale stále pro ni byli pouhými cizinci s povědomými jmény:

Kaleb Toporovsky, který příliš rychle uhnul pohledem, zatímco si s výrazem neutuchající nudy uhlazoval matně měděné vlasy.

Josef Benheim, dokonale oblečený v oděvu odstínu půlnoční černi. Hleděl před sebe tak upřeně, až téměř slyšela, jak si sám v duchu připomíná, ať ani nemrkne. Tolik se podobal své starší sestře, že Alessa ucítila srdce až v krku. V rodinách se zřídkakdy vyskytl víc než jeden Fonte, když k tomu ovšem došlo, považovalo se to za známku síly, za boží přízeň. Měl by být jedním z Alessiných hlavních kandidátů, jenomže jeho rodiče už kvůli ní o jedno dítě přišli.

Další Fonteové váhavě opláceli její pátravý pohled: Nina Faughnová, Saida Faridová, Kamaria a Shomari Achebeovi.

Většina se snažila splynout s davem. Alessa se jim nedivila. Zatímco ona lidi, které zabila, sotva znala, všichni Fonteové spolu vyrůstali.

Teď se od nich očekávalo, že budou předstírat, že si zoufale přejí, aby si je vybrala dívka, jejíž moc je bez jejich bezcenná.

Deo, dej mi znamení.

Ve skutečnosti potřebovala popostrčit. Hodiny a hodiny shlížela z výšky na město a toužila se dostat mezi lid, ale pokaždé když unikla ze své zlaté klece, její křídla zapomněla létat.

Zvládla udělat pouhé tři kroky, když ji zarazil náhlý rozruch v davu.

Nějaká žena se prodírala pevně sevřenou hradbou lidí, až vtrhla na prostranství.

V zářivě bílém rouchu vynikala jako hvězda na bezměsíčném nebi. Který člověk o pohřbu rozpoutá strkanici?

Ženin pohled ulpěl na Alesse a oči jí zaplály.

Alessa na okamžik propadla pocitu trapnosti. Uplynulo už několik roků od doby, co v její přítomnosti někdo propadl náboženskému vytržení, a tohle nebyla vhodná chvíle pro duchovní uchvácení.

Žena zkřivila obličej, lesk jejích očí potemněl a rozběhla se vpřed. Alessin tep prudce zrychlil v rytmu kroků na kamenech.

Žena v rouchu nezpomalila, nezaváhala, nevšímala si stráží, které se k ní hnaly ze všech stran. Aniž zvolnila krok, stáhla ruku vzad.

A něco vrhla.

Alesse cosi prosvištělo kolem hlavy s tak pronikavým hvízdnutím, až to zabořilo.

Stráže zakročily, strhly ženu k zemi a jejich těla ztlumila slova, jež se snažila křičet.

Alessa se dotkla krku a ucítla, jak jí konečky prstů v rukavici vlhrou teplou krví.

„*Deo*,“ vydechla. *Takové* znamení neměla na mysli.

◆◆◆ 2 ◆◆◆

Chi cerca trova.

Kdo hledá, najde.

Alessa dýchala prudce a mělce, přičemž si z krku otírala horký pramínek. Na rukavicích se nesměla objevit krev a na tváři strach. V žádném případě.

Očima sledovala stopu karmínových kapek na kamenech až k dýce lesknoucí se na slunci. Kdyby stála o jeden krok doleva, ostrí, jež jí škráblo o ucho, by se jí zatnulo do lebky.

Kapitán stráží vyštěkl rozkazy a jeho vojáci kolem ní vytvořili ochrannou hradbu. Poprvé v životě zatoužila po bezpečí vysokých zdí Cittadelly.

„Počkat,“ pronesla Renata. „Musejí vidět, že se jí nic nestalo.“

Alessa zatnula ruce v pěst. Nebylo možné se skrývat. Ne když šlo o ni. *Nikdy*. Povinnost volala a do háje s trochou krve.

„Hlavu vzhůru, Finestro,“ zamumlala Renata. „Ukaž jim, že nemáš strach.“

Alessa potlačila přišerné nutkání dát se do smíchu a zvedla hlavu tak vysoko, aby si nikdo ne všiml, že se jí do očí derou slzy.

Jakmile zamávala, že je všechno v pořádku, davem se prohnala vlna úlevy – aspoň doufala, že šlo o úlevu – a Renata pokynula, že můžou konečně odejít.

„Je to moc zlé?“ zeptala se Renata, jakmile se za nimi se zaduněním zavřela brána.

„Mohlo to dopadnout hůř.“ Alessa se se zasyknutím zkusmo dotkla rány. „Proč by tohle někdo dělal?“

Nedávalo to smysl. Bylo nepředstavitelné, aby Finestra zemřela před Divorandem. Nebo si to přinejmenším myslela. Řada z jejích předchůdkyň během bitvy utrpěla zranění, ale všechny přežily dost dlouho, aby se dostavily k boji na Finestřin vrch. Bez Finestry a Fonteho by Saverio neměl kdo bránit proti démonům.

„Kdo dokáže vysvětlit pohnutky nepřítelů?“ řekl Tomo a nabídl Renatě rámě. Vyměnili si napjatý pohled.

„Jestli něco víte, povězte mi to.“ Alessa je následovala klenutou chodbou na vnitřní nádvoří. Renata vedle vysokého Toma, jenž si navzdory zdravotním obtížím stále zachovával urostlou postavu, vypadala ještě drobněji.

„Nemůžeš ji věčně chránit, Tomo.“

„Renato,“ naléhal a snědá kůže mu maličko zesinala. „Vždyť ani nevíme, jestli je s tím spojený.“

Spojený? Tu dýku vrhla žena.

„Kdo?“ zeptala se Alessa. Neodpověděli. V takových okamžicích se stávala neviditelnou.

„Říkala jsem ti, že ho máme nechat zatknout.“ Renatin hlas sršel zuřivostí. „Vyhnat ho bičem na vrch a nechat ho zemřít.“

Tomo si povzdechl, jako kdyby se se svým argumentem vytasil už nesčetněkrát předtím. „Za to, že mluví po nárožích?“

„Za to, že podněcuje k násilnostem!“

„Kdo?“ zeptala se Alessa hlasitěji a Renata s Tomem se k ní otočili, jako kdyby se znenadání opět zhmotnila. „Kdo s tím není spojený? *Koho* byste chtěli nechat zemřít? Řekněte mi to. Jsem Finestra, žádné ustrašené děcko.“ Když to pronese s dostatečnou jistotou, třeba o tom přesvědčí samu sebe.

Tomo mávl rukou, jako by odháněl mouchu. „Jakýsi směšný pouliční kazatel, který si říká padre Ivini. Jen podněcuje strach, aby si naplnil kapsy.“

„A čím strach podněcuje?“ Alessa zničehonic pocítila chlad. Věděla, čeho se bojí ona – hejn démonického hmyzu, jež se snesou z oblohy, a toho, jak všichni počítají s tím, že Finestra útočníky zastaví. Takové už bylo Finestrino břímě – postavit se hrůze, aby před ní ochránila ostatní.

„Jen bláznivě žvaní. Všichni, kdo mají rozum, ho ignorují.“ Tomo pohledem požádal Renatu o podporu, ale ta pokrčila rameny.

Alessa ukázala na své ucho. „Všichni?“

„Všichni až na pár zoufalců, kteří hledají jistotu v nejistém světě. Ale dost už o tom.“ Tomův úsměv byl laskavý, nicméně důrazný. „Musíme se postarat o důležitější záležitosti.“

Důležitější než její život? Alessa se zamračila. Možná z nich dokázala vymámit jednu odpověď, to však neznamenalo, že pokládala správné otázky.

Renata si povzdechla. „Už se to nebude opakovat. Nemysli na to.“

Jistě. Mnoho věcí, které si Alessa měla zapamatovat, se často vytrácelo jako písek mezi prsty, jenže na dýku, jež jí mířila na hlavu, asi hned tak nezapomene.

Renata si promnula spánky. „Čím dřív si zvolí Fonteho, tím lépe.“

„Ani jsem neměla příležitost si s někým promluvit,“ namítla Alessa. „Musím se rozhodnout zodpovědně. *Potřebuji*, aby to tentokrát vyšlo. Prosím.“

Prosím, nenuťte mě znovu zabít. Klidně to mohla vyslovit nahlas. Věděli, jak to myslí.

Tomo udělal pohyb, jako kdyby jí chtěl stisknout paži, a místo toho si rozpačitě uhladil rukáv. „Co na nějakém představení? Na plese, kde mohou všichni vhodní Fonteové ukázat své umění a ty budeš mít příležitost si s každým pohovořit.“

Pod hrudní kostí pocítila záchvěv očekávání. Předpokládala, že stráví několik příštích dní v izolaci a bude Deu úpěnlivě prosit, ať jí dá znamení, než se rozhodne, koho k sobě připoutá, ale ukázka

magických darů by pro jednu mohla být právě tím, co potřebovala, aby vybrala správného Fonteho.

„Zítřka.“ Renata přikývla. „A musí vypadat naprosto výjimečně. Čím víc drahokamů, tím lépe. Chci, aby z ní přímo sálal důkaz Deiny přízně.“

Alessa pocítila znechucení. Kdysi snad spojovala bohatství a šperky s něčí cenou, ale teď už znala pravdu: bohové dávali a brali z vlastních nepochopitelných důvodů a jen blázni se v tom pokoušeli najít smysl.

Jako ona. I ona byla takový blázen. Protože tomu stále chtěla porozumět.

„Perfektní,“ souhlasil Tomo. „Naši hosté budou odcházet uchvázeni naší pozhnanou spasitelkou připravenou zvolit si svého posledního, *pravého* partnera. Tím umlčíme kverulanty.“

Alessa pořád netušila, proč je vlastně potřebují umlčet, ovšem znovu se pohroužila do své neviditelnosti, nechala je plánovat a na nohou těžkých jako z olova stoupala vzhůru po schodech.

Adrick by věděl, co ten chlapík Ivini vykládá — sbíral drby jako děti hezké kamínky —, jenomže ona neměla ponětí, kdy ho opět uvidí.

Zvenku Cittadella vypadala jako masivní kamenný blok, ale za strohou fasádou se v budově mísily prvky vojenské pevnosti a elegantního sídla se skvostným atriem ve středu a velkolepými zahradami vzadu. První dvě podlaží byla určena výhradně praktickým záležitostem. Nacházela se tu společná jídelna, kasárny, zbrojnice a prostory pro výcvik, zatímco druhé podlaží sloužilo jako velitelské ústředí.

Vyšší poschodí byla ovšem vyhrazena soukromým komnatám Dua Divino, božského páru. *Párů*, množné číslo, neboť kdykoli povstala nová Finestra, předchozí Finestra a Fonte se měli vrátit do Cittadelly, aby zde zůstali po dobu pěti let, jež jim Dea poskytla k výcviku svých nástupců.

Dea však asi přehlédla příslušný dodatek božské smlouvy, kterou sepsala s Crollem, protože místo toho, aby Crollo vyslal Divorando při pátém výročí vzestupu nové Finestry, vybíral náhodný měsíc

v průběhu pátého roku, a nikdo přesně nevěděl, kdy zaútočí, dokud se nedostavilo První varování.

Uplynulo sedm měsíců pátého a závěrečného roku a Alessa nebyla o nic blíž nalezení spolubojovníka než v den, kdy ji Consiglio jmenovalo.

Oficiální hodovní síň ve druhém poschodí byla prázdná a tmavá a Tomo s Renatou se ještě nevrátili do svých komnat, Alessa tudíž cestou do třetího poschodí určeného pouze pro ni nepotkala jedinou živou duši. Tak to mělo i zůstat, dokud nenajde někoho, kdo si zabere část vyhrazenou Fontemu. Největší knihovna na Saveriu, soukromá kaple a dvě komnaty pro jednu osamělou dívku.

Když došla na vrchol schodiště, Lorenzo, mladý voják pověřený hlídáním jejích komnat, navzdory olivové pleti zbledl. Měl jí otevřít dveře a provést důkladnou prohlídku místnosti, než vejde dovnitř, ale podobně jako řádka stráží před ním se odmítal dotknout čehokoli, co jí patřilo.

Nyní si otvírala dveře sama.

Nikdy se o tom nezmínila nahlas, avšak kdykoli před ní někdo vystrašeně ucukl, bodalo to jako ledová voda na holé kůži. Obzvláště pokud šlo o vojáky. Dobrovolně se přihlásili, že se postaví houfu démonů, a přitom se chovali, jako kdyby byla něčím daleko horším.

Lorenzo se milostivě uráčil přelétnout po pokoji zběžným pohledem a vrátil se na své místo, přičemž si pro sebe mumlal *cosi*, co znělo podezřele jako *ghiotte*.

Nenasytná.

Alessa kopnutím zabouchla dveře.

„Nebud' nenasyta,“ hubovali ji rodiče, kdykoli je požádala o víc sladkostí, než kolik měla dovoleno. Vyslovovali to vlídně, to slovo znělo téměř roztomile, jenže jí se v hlavě zabydlely představy Crollových zlodějí. Dokonce i teď se jí často zdávalo o narůstajících drápech a rozích.

Všechny děti na Saveriu vyrůstaly s příběhy o ghiotteích. O tom, jak Crollo před prvním Divorandem posílal demony přestrojené za lidi, aby našli Dein třetí dar. Když ghiotteové našli La Fonte di Guarigione – pramen uzdravení pro vojáky –, ukradli její moc, takže

bylo skoro nemožné je zabít a vojsku už nic nezbylo. Byli dopadeni a prokleti za svůj hřích, lidé je pronásledovali nebo nahnali do moře a jediným jejich odkazem bylo varování o následcích nenasytnosti a sobectví.

Někteří skeptikové se domnívali, že ten příběh slouží jako metafora, mravoučná povídkáčka, která měla udržet lidi v poslušnosti, avšak církevní stařešinové trvali na svém, že každé slovo ve svaté Veritě naidiktovala sama Dea.

Finestra byla Deiným prvním požehnáním.

Třetí ukradli ghiotteové.

A druhé neustále zabíjela Alessa.

Sundala rukavice a hodila je k ostatním na hromadu u postele.

Od balkonu vál teplý vánek, jež postupovala pronikavá vůně citrusů, a vháněl jí do očí černé lokny, když bosky zamířila ke stolku, na němž měla nachystáno několik druhů chleba, sýrů a ovoce. Sýr se ve slábnoucím světle leskl tukem a chléb byl okoralý. Žádná hostina hodná Finestry, ale ona mohla sotva komukoli vyčítat, že svou práci odvádí špatně.

Zapadající slunce se zrcadlilo dole na hladině oceánu a malovalo růžovozlaté stíny po městě, které se rozkládalo na svahu kopce a tvořilo změť pastelových budov vybělených sluncem. Městské hradby jako by dohlížely na to, aby se domy nesrazily s Finestřiným vrchem tyčícím se na pláži s černým pískem, kde měla Alessa se svým partnerem zaujmout místo v čele saverijského vojska.

Aspoň že jí její vězení nabízelo skvělý výhled.

Měla by se vykoupat, smýt ze sebe krev a úzkostný pot, jenomže místo toho se schoulila v křesle a přitáhla si přehoz po bradu. Hřál až moc, ale jeho tkanina jí klouzala po holých pažích a krku a po dlouhé celodenní dřímotě probírala její nervy k životu. Nebyl to lidský dotek, ale aspoň nějaký dotek. Cokoli bylo lepší než neměnný polovičatý pocit, jež vyvolávaly šaty, které ji pokrývaly od hlavy po špičky nohou.

Po dětství plném zapomenutých školních úkolů, spálených bochníků a odpadkových košů, které pokaždé zapomněla vynést, na ni

matka konečně začala být hrdá — v den, kdy se stala Finestrou a musela ji přestat oslovovat „mama“. Jenže i posvěcená bohy dokázala všechny zklamat. Jistě, vždycky se snažila ostatní potěšit. *Chtěla* udělat své domácí práce, zapamatovat si nákupní seznam nebo zkontrolovat chléb, a teď *chtěla* ovládnout svou bohy danou moc. Neúspěch nyní neznamenal další cestu na tržiště, ale mrtvé Fonte a zaschlou krev, jež jí praskala na kůži.

Papa vždycky říkal, že každý problém se za denního světla zdá být snazší, jenže ona by potřebovala zpropadeně rozzářený úsvit, aby ulehčil jejímu trápení.

Zavřela oči a škubala za spodek látky, štípala uzlíky nití a přejížděla prsty po švech.

Nejsi sama. Jsi naživu. Byla jsi vyvolena.

Jsi osamělá. Zemřeš. Třeba si Dea vybrala špatně.

Bylo to beznadějně. Nemohla si dovolit zůstat uvězněná v nekonečné spirále obav a jedinou cestou ven bylo najít odpovědi.

Alessa se posadila a nechala přehoz sklouznout na podlahu.

Pokud jí nikdo v Cittadelle nebyl ochoten říct, co se děje, najde někoho, kdo to udělá.

◆◆◆ 3 ◆◆◆

*Dio mi guardi dā chi studia
un libro solō..*

Bůh mě chraň před tím, kdo své vědění
zakládá jen na jedině knize.

Od odchodu z domova neměla Alessa moc příležitostí ke vzpouře, ale teď si ztracený čas vynahrazovala. Pod paží přidržovala lehký plášť, v jedné ruce svírala boty a v druhé hrubý náčrtek tunelů, který začínal měknout, protože nasákl jejím potem. Proplížila se kolem kuchyně, kde se Lorenzo pokoušel flirtovat se služkami, na něž ovšem nedělal valný dojem.

Zastavila se před hodovní síní a naslouchala hovoru i odmlkám uvnitř. Byla vězeňkyní pouze napůl a uvnitř Cittadelly si mohla chodit, kam se jí zlíbilo, ovšem kdyby Renata zahlédla její provinilý výraz, okamžitě by byla prozrazena. Při zaskřípění příboru o keramický talíř zadržela dech a po špičkách pospíchala kolem.

„Kde“ – Alessa při Renatiných slovech ztuhla – „vůbec zítra začneme?“

Alessa se přitiskla ke zdi, dokud se její roztřesená kolena nevzpamatovala, a pak pokračovala po špičkách dál. Točité schodiště za obloukem na nádvoří propojovalo Cittadellu s Fortezzou nacházející se pod ní. Úzké prastaré schody, jejichž střed byl po staletích sešlapaný nesčetynými chodidly, se uprostřed v přítmí svažovaly.

Cittadella budila respekt. To však nebylo nic v porovnání s pevností.